

עין משפט
נר מצוה

צה:

אסיִּיק תריִן אמר רב עבדי נמי הכי אסרינהו ניהלִיָהּ. ואי לא אסיִיק אלא חד לא היה אוסר שהרי ראה שלא היה שם עורב והא לא הוה (ו) למיחש שמא שלו נאכד במים והוה אחר אבל

השחא דלסיק תרי אסרינן אע"פ שרוב טבחי ישראל הוו שם דחייש

שחא עורב הציא מרובא דעלמא והיינו דקאמר דליסורא שביח טפי כלומר במקומות הרחוקים שיכולים עורבין להציא משם ולקמן דשרי רב כהנא כדדי וכוליתא דמיימו עורבין ושדו משום דהיתרא שכיחא (ו) התם בכל מקומות שסביב שהיו עורבין יכולים להציא משם היו רוב טבחי ישראל: **לֹא עֲלִים רב עיניה מיניה**. לא היה יכול לדקדק מכאן דסביר רב דנשר שנמעלס מן העין אסור דללמא

רוז טבחי עוצדי כוכבים היו שם: **באליעזר עבד אברהם**. *ואם תאמר אליעזר היאך נחש למ"ד צפ" ארבעה מיתות (סנהדרין דף טו:). כל האמור צפרשת מכסף בן נח מוחר עליו וי"ל (ו) דהוא תנא סבר שלא נתן לה הנמידים עד שהגידה לו בת מי היא ואע"ג דכתיב (בראשית כד) ויקח האיש נוס והזב וגו' והדר כתיב ויארם בת מי את אֵין מוקדם ומאוחר בתורה וכן מוכח כספרי דכתיב ואשאל אותה ואומר בת מי את:

וביונתן בן שאול. וא"ת היאך נחש ויש לומר דלורז את נערו אמר כן וצללו הכי נמי היה עולה: **תריסר גמלי**. ור"ח גרים גוילי כלומר תריסר גוילין כמזבין שאלות: **בחרוזים** הרי זה סימן. משמע דאין דרך לחרוז בשר וא"ת דצמוספתא ז"ב פ"מ צ"צ קמתי מצא חרוזין של דגים ושל בשר הכי אלו שלו ויש לומר דהכא סמכין דבשר מועט‏: ולא

שדר ליה ^אתליסר גמלי ספקי מריפתא אמר אית לי רב בבבל איזיל איחוייה א"ל לינוקא פסוק לי פסוקך אמר ליה ^יושמואל מת אמר ש"מ נח נפשיה דשמואל ולא היא לא שכיב שמואל אלא כי היכי דלא ליטרח רבי יוחנן תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר יבית תינוק ואשה אף על פי שאין נחש יש סימן אמר ר' אלעזר והוא דאיתחזק תלתא זימני דכתיב ^{יב}יוסף אינגו ושמעון אינגו ואת בנימין תקחו בעא מיניה רב הונא מרב בחרוזין מהו א"ל אל תהי שומה רב בחרוזין הרי זה סימן איכא דאמרי אמר רב הונא אמר רב בחרוזין הרי זה סימן רב נחמן מנהרדעא איקלע לגבי רב כהנא לפום נהרא במעלי יומא דכפורי אתו עורבי שדו כבדי וכוליתא אמר ליה שקול ואכול האידנא דהיתרא שביח טפי רב חייא בר אבין איתבר ליה כרכשא ^א(בי דינא) אתא לקמיה דרב הונא אמר ליה אית לך סימנא בגויה א"ל לא יאית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול רב חנינא חוואה איתבר ליה גבא דבשרא אתא לקמיה דרב נחמן אמר ליה אית לך סימנא בגויה אמר ליה לא אית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול רב נתן בר אביי איתבר ליה קיבורא דתכלתא אתא לקמיה דרב חסדא אמר ליה אית לך סימנא בגויה אמר ליה לא אית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול אמר רבא ^אמרישא הוה אמינא סימנא עדיף מטביעות עינא דהא מהדריןן אבידתא בסימנא ולא

מן העין: **אל תהי שומה בחרוזים**. צשאלה זו דודאי זה סימן לשון מורי. לישנא אחרینא אל תהי שומה דבחרוזין הכי זה סימן: **איכא דאמרי**. לאו צעיה הוא אלא שמעתא אמתר אמר רב הונא כו': **שדו**. היו משליכין: **האידינא דהיטרא שפיה טפי**. דהיום רוב שוחטים ישראלים הם ולספק טרפה לא חיישין דרוב צהמות אינן טרפות: **כרכשא**. טבחיא"ל: רב הונא ס"ל כרצ רציה דאסר בהעלמה ולא קי"ל כוותיה צהא אלא אמתניתין סמכין נמנא בגבוליס) מנא צה בשר? ואע"ג דשנינהו) צעומד ורואהו שנינו דחקי ניניהו וכי קי"ל) הלכתא כרצ צאיסורי גצי פלוגתא דשמואל הוא דאמרינן אבל גצי מתניתין לא ורב כהנא הא קא חזין דל"ל שקול אכול: **קיבורא**. לימויישי"ל: **סלגתא**. כריך להכירה שלא מתחלף בקלא אינן: **דא מהדינן אצידיא**. לכל אדם צסימנין ולא מהדינן אצידיתא צטציעות עינא אלא לצורבא מרבנן צאלו מציאות (צ"מ דף גז:).

גיד הנשה פרק שביעי חולין

מחזור. מחללו ומדיחו במים: **סלגא**. סל: **עצדי נמי הכי**. וכי דרך הוא כן שהמאכד חפץ אחד מוצא שנים כלומר אחרים הוו נמי התם צרישא: **דהיטירא לא שכיחי**. צתמיה האי נמי דהיטירא הוא: **וכי מכללא מאי**. לעיל

^במחזור רישא נפל מיניה אול אייתי סילתא שדא אסיק תרינ אמר רב עבדי נמי הכי אסרינהו ניהליה אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב דאיסורא שכיחי דהיתירא לא שכיחי אמר להו דאיסורא שכיחי טפי ^אוכי מבכללא מאי פרוותא דעובדי כוכבים הואי תדע דקאמר להו דאיסורא שכיחי טפי אלא ^ארב היכי אבל בשרא בשעתיה דלא עלים עיניה מיניה איבעית אימא *בציירא וחתומא ואי נמי בבסימנא ^אכי הא דרבה ב"ר הונא מחתך ליה אתלת קרנתא רב הוה קאזיל לבי רב חנן חתניה חוי מברא דקאתי לאפיה אמר מברא קאתי לאפי יומא טבא לגו אול קם אבבא ^אאודיק בבועא דדשא חוי חיותא דתליא טרף אבבא נפוק אתו כולי עלמא לאפיה אתא טבחי נמי לא עלים רב עיניה מיניה אמר להו איכו השתא ספיתו להו איסורא לבני ברת לא אבל רב מההוא בישרא מ"ט אי משום איעלומו הא לא איעלים אלא דנחיש והאמר רב ^אכל נחש שאינו כאליעזר עבד אברהם וכיונתן בן שאול אינו נחש אלא סעודת הרשות הואי ורב ילא מתהני מסעודת הרשות רב בריק במברא ושמואל בריק בספרא רבי יוחנן ^בבריק בינוקא כולהו שני דרב הוה כתב ליה רבי יוחנן לקדם רבינו שבבבל כי נח נפשיה הוה כתב לשמואל לקדם חבירינו שבבבל אמר לא ידע לי מידי דרביה אנא כתב שדר ליה עיבורא דרשיתן שני אמר השתא חושבנא בעלמא ידע כתב

שדרי ליה ^אתליסר גמלי ספקי מריפתא אמר אית לי רב בבבל איזיל איחוייה א"ל לינוקא פסוק לי פסוקך אמר ליה ^יושמואל מת אמר ש"מ נח נפשיה דשמואל ולא היא לא שכיב שמואל אלא כי היכי דלא ליטרח רבי יוחנן תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר יבית תינוק ואשה אף על פי שאין נחש יש סימן אמר ר' אלעזר והוא דאיתחזק תלתא זימני דכתיב ^{יב}יוסף אינגו ושמעון אינגו ואת בנימין תקחו בעא מיניה רב הונא מרב בחרוזין מהו א"ל אל תהי שומה רב בחרוזין הרי זה סימן איכא דאמרי אמר רב הונא אמר רב בחרוזין הרי זה סימן רב נחמן מנהרדעא איקלע לגבי רב כהנא לפום נהרא במעלי יומא דכפורי אתו עורבי שדו כבדי וכוליתא אמר ליה שקול ואכול האידנא דהיתרא שביח טפי רב חייא בר אבין איתבר ליה כרכשא ^א(בי דינא) אתא לקמיה דרב הונא אמר ליה אית לך סימנא בגויה א"ל לא יאית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול רב חנינא חוואה איתבר ליה גבא דבשרא אתא לקמיה דרב נחמן אמר ליה אית לך סימנא בגויה אמר ליה לא אית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול רב נתן בר אביי איתבר ליה קיבורא דתכלתא אתא לקמיה דרב חסדא אמר ליה אית לך סימנא בגויה אמר ליה לא אית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול אמר רבא ^אמרישא הוה אמינא סימנא עדיף מטביעות עינא דהא מהדריןן אבידתא בסימנא ולא

מן העין: **אל תהי שומה בחרוזים**. צשאלה זו דודאי זה סימן לשון מורי. לישנא אחרینא אל תהי שומה דבחרוזין הכי זה סימן: **איכא דאמרי**. לאו צעיה הוא אלא שמעתא אמתר אמר רב הונא כו': **שדו**. היו משליכין: **האידינא דהיטרא שפיה טפי**. דהיום רוב שוחטים ישראלים הם ולספק טרפה לא חיישין דרוב צהמות אינן טרפות: **כרכשא**. טבחיא"ל: רב הונא ס"ל כרצ רציה דאסר בהעלמה ולא קי"ל כוותיה צהא אלא אמתניתין סמכין נמנא בגבוליס) מנא צה בשר? ואע"ג דשנינהו) צעומד ורואהו שנינו דחקי ניניהו וכי קי"ל) הלכתא כרצ צאיסורי גצי פלוגתא דשמואל הוא דאמרינן אבל גצי מתניתין לא ורב כהנא הא קא חזין דל"ל שקול אכול: **קיבורא**. לימויישי"ל: **סלגתא**. כריך להכירה שלא מתחלף בקלא אינן: **דא מהדינן אצידיא**. לכל אדם צסימנין ולא מהדינן אצידיתא צטציעות עינא אלא לצורבא מרבנן צאלו מציאות (צ"מ דף גז:).

להני

במוקד כלומר הולך לתנוקות של בית רבן בשעה שמתחין בדרך ושואל לו הפסוק שבאותה שעה לומר אם טוב הולך ואם לאו אינו הולך: בית תנוק ואשה כלומר כשמחנך ביהו אם יאירע לו טוב י"ז פעמים ודאי במזל טוב חיצוני, וכן שוללו לו תינוק וכן שנשא אשה אם יאירע לו בתחלה ג"כ אם טוב ואם רע ודאי כשם שאירע לו ג"פ מתחלה כן יאירע לו תדיר (תדיר): בשר בחרוזין מהו. כלומר אמרינן בשר כיוון שנמעלס מן העין כו' ואם יש בשר בחרוזין כמו שתולין הקצבין התחיתכות ועשה בו הלוקח סימן באותן חרוזין מהו ויכיר התרוזין מהו: האידנא דהיתרא שכיחי טפי כלומר שישראל שוחטין בכל מקומות: אית לך טביעות עינא. כלומר מכיר אתה אותה: גבא דבשרא. כלומר גבא של בהמה תחכה שלימה שקנה: קיבורא דתכלתא. לימש"ל דתכלת דבעינן טוייה לשמה דכתיב ועשו להם ציצית בעינן עשייה לשמה.

מסורת הש"ס

א) וגי' הערוך בערך חל יא מחלילן, ב) וצרכות יב. ושי"ן, ג) נשי מוס' צ"מ כג: ד"ה מחזרות ומוספות עוד שם כד: ד"ה אלא, ד) צ"מ כג: ביצה כח, ה) תמ"י של וסקוף על פני פסוס ואודיק, ערוך ערך דלק ג', ו) ופי' מוס' ברכות כ. ד"ה מליסר וברש"י שבת קטו. ד"ה מליסר עלתא ומוס' צ"ב קלג: ד"ה עלתא, ו) וצ"ל צ"י דגא וכ"ל ברי"ף והרמ"ש פ"ן החציות, ז) וצ"ל מרש, ט) וצ"ל עלו גענו, י) נשמואל א (יד, ב) נקלים פ"ו מ"ג, יא) ומכשירין פ"ב מ"ט, יב) נעלין ע"א, יג) ובמרות מן: יד) ונשי"ע מוס' צ"מ כג: ד"ה מחזרות,

גליון הש"ס

תוס' ד"ה באליעזר כו' ואי"ח ע"י בנדיק' שמואל א' י"ד ט בפרסות:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה אתלת קרנתא וכו' שלא ינגבו, ב) ע"י פרק אל מציאות דף כג ע"ב ופ' אין דין דף כח ע"א פירש"י גענין אחר: ג) תוס' ד"ה אסיק וכו' לא היה ליה למחש: ד) בא"י שכיחא טפי הכס: ו) ד"ה כאליעזר וכו' דהוא תנא סבר, ב"ב ע"י בפתת דף ד בתוס':

זעיר רש"י

פור"ט. נגל. ריש"ש וריש"ט. בחלים. חותים. סבחי"א נטבחי"א. סתחולת. לימוייש"ל. ספקת (של חוט).

מוסף רש"י

וכי מבכללא מאי. וכי אמר ליה מכללא מאי גרשומתא איכא (ברכות יב.) מה לא יא איתמר מכלל אי ציפוס, הא מהא כללא ספיר שמעין ומה יש לנו לגמגם בכלל זה (קעיר צד.) דרבה ב"ר הונא. כשהיה שולח בשר לאשתו ביד נכרי, מחתך ליה אתלת קרנתא. עושה חתמים בת ג' קרנות, וכבר היו מכירין אנשי ביתו שזה היה סימן שלו (ביצה כח.) תליסר גמלי. גומגמ בעלמא הוא (שבת קט.)

גא א ב מיי פ"ח מהל' מחללות אסורות הל' יב סמג לליון קמא טוש"ע י"ד סימן סג סעיף א: גב ג מיי פ"ח מהלכות עבודת כוכבים הל' ד וע"י השגות וכו'מ סמג לליון לא טוש"ע י"ד סי' קטע סעיף ד בנה"ה: גג ד מיי פ"ה מהלכות דעות הלכה ב: גה ה ו מיי פ"ח מהל' מחללות אסורות הל' יג סמג לליון קמא טוש"ע י"ד סי' סג סעי' א:

תורה אור השלם

- ושמואל מת ויסקדו לו כל ישראל ויקברוהו ברמה ובעירו וישראל הסיר האבות ואת הודענים מןארץ:

שמואל א כח ג

- ויאמר אליהם יעקב אביהם אתי שיבילתם ויתקף אינגו ושמעון אינגו ואת בנימן תקחו עלי דיו בלגה: בראשית מב לו

רבינו גרשום

אייתי סילתא כלומר חתוכה של עץ הושיטו לתוך המים והביא שני ראשים. אמר רב עבדי כי האי גזונא כלומר איכא לאישתרוי כי האי גזונא: ואי מבכללא מאי כלומר א"ל אמר בפירוש אלא מאוחר מעשה דאסר מציון למיגמר מניה דבשר כיוון שנמעלס מן העין אסור. פרוותא דעובדי כוכבים הוה כלומר מאוחר מעשה לא מציון למיגמר דפרוותא דעובדי כוכבים הוה: ואלא רב היכי אכיל בשר כלומר כיוון דקאמר בשר כיוון שנמעלס אסור היכי אכיל בשרא. איבעית תימא בציירא וחתימא כלומר שדור וחתום ומאוחר בשר הוא אכול. יומא טבא לגו כלומר סימן טוב שהספיקה באה לקראתו: הוה כי בועט סדק כלומר בפתח דהוה יכיל למיחוי בביתא. א"ל קא ספית איסורא מחזותא: ספית איסורא לבני ברת. דרב חנן בר רבא חתניה הוה והיא הוה ברתיה: אלא משום דנחיש במברא דאמר מעברא דאתי לאפאי יומא טבא לגו ובשביל שניחש לא רצה לאכול מאוחר בשר. וכי יהונתן בן שאול כו' שמעין ביהונתן בן שאול שניחש בפלשתים והיה אם יאמרו לנו עלו אלינו נעלה אליהם כו' ואם יאמרו לנו נעלה אליכם לא נעלה אליהם שודאי הן יצחו: בריק במברא כדאמרינן אי מברא אתי לאפיה הולך ומצלית ואי לא לא אזיל: שמואל בריק בספרא אם חזור בפסוק טוב ואם לאו. בריק

בינוקא כלומר הולך לתנוקות של בית רבן בשעה שמתחין בדרך ושואל לו הפסוק שבאותה שעה לומר אם טוב הולך ואם לאו אינו הולך: בית תנוק ואשה כלומר כשמחנך ביהו אם יאירע לו טוב י"ז פעמים ודאי במזל טוב חיצוני, וכן שוללו לו תינוק וכן שנשא אשה אם יאירע לו בתחלה ג"כ אם טוב ואם רע ודאי כשם שאירע לו ג"פ מתחלה כן יאירע לו תדיר (תדיר): בשר בחרוזין מהו. כלומר אמרינן בשר כיוון שנמעלס מן העין כו' ואם יש בשר בחרוזין כמו שתולין הקצבין התחיתכות ועשה בו הלוקח סימן באותן חרוזין מהו ויכיר התרוזין מהו: האידנא דהיתרא שכיחי טפי כלומר שישראל שוחטין בכל מקומות: אית לך טביעות עינא. כלומר מכיר אתה אותה: גבא דבשרא. כלומר גבא של בהמה תחכה שלימה שקנה: קיבורא דתכלתא. לימש"ל דתכלת דבעינן טוייה לשמה דכתיב ועשו להם ציצית בעינן עשייה לשמה.

מסורת הש"ס

א) עינין תוס' ברכות דף נ' ריש ע"א, ב) גיטין כג. ונע"ש דרב יוסף מנשה קושניא וזו היאך סומא וכו', ג) נ"ל כי תרין, ד) לעיל ספ: א"א, ה) לעיל א"א, ו) לקמן ק.קט.א, ז) בס"א טקף: חייב, ח) עיין למפרעי לעינ', ט) עינין במפרעי הש"ס על דיבור זה, י) ונע"ש תוס' גיטין כג. ד"ה הא מנין, יא) נ"ש דף ת.א, יב) ונ"ש: ד"ה אודי,

»

תורה אור השל"ם

1. על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנפש אשר על כף הירך עד היום הזה כי גנע בכף ירך יעקב בגיד הנפש:
בראשית לב לג

»

גליון הש"ס

תר"ה פלניא (בפה"ר) דפלניא הוא. עיין בב"מ ע ע"א תד"ה חתא:

»

הגהות הב"ח

א) דלורייתא לר"מ ונאזי וכו' דלורייתא לר"מ ונאזי דשייר:
ב) תוס' ד"ה ולא וכו' בטביעות עינא היינו בטביעות עין גמור וכל היינו ד"ה פלנא וכו' וי"ל לדיד דשטור:

»

מוסף רש"י

אכל מזה כזית ומזה כזית. משני גיד הנשה של שמי ירכות של כהמה אחת (דער' עב:). משל יתין ומשל שמאל (דער' אא:). ר' יהודה אומר אינו סופג אלא ארבעים. ר' יהודה לטעמיה דלמר (לעיל א:). אינו טוגא אלא כחמת (דער' פב:). אכלו. גיד שלם. ואין בו כזית חייב. כחולל נמלה כל שהוא, שהוא חייב משום דכריה הוא ומשיב ליטור (דער' אא:).

להני שמעתתא.

דשרי ליטור בטביעות עינא:
בטביעות עינא דקלא. שנתן דעתו להכירה בקול ומאצידה לא ילפינן דהתם משום חימוד הממון חיישינן דלמא משקר דלמר מר (מכות דף כג:). גזל ועריות נפשו של אדם מתאווה להם ומחמדמן:
סדע.
דטביעות עינא עדיפא:

פלניא דהכי סימניה.
פלוגי הרג את הנפש ואין אנו מכירין בו מעולם אלא סימנין כך וכך היו בצנופו ובכליו של הורג:
טביעות עינא איס לן בגויה.
ומכירין אנו זו:
ואילו איס ליה. לשליח:
טביעות עינא בגויה.
שמכירו:
בתנ"י שיטול אם כולו.

יטעט אחריו וסתם משנה ר"מ דלמר (לעיל דף כג:). חטיטה בעי:
אכלו ואין זו כזית.
משום דכריה הוא וחייב בכל שהוא וכדלמרינן במסכת מכות (דף יג:). אי אסת מודיס לי באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו מפני שהוא ככרייתה:
אינו סופג אלא ארבעים.
דאינו נוהג אלא בחת:
גב' בר פיולי.
כך שמו:
גאים ליה.
כרבי יהודה לא היה מחטט אלא גומם מלמעלה:
אמר ליה לא תירסת.
לא בע"ה ולא ברעע אני חושדך:
דאורי נך.
לעשות לו כרבי יהודה אורי נך:
ומאי דשייר דרצנן לר"מ.
דמדרבנן הוא דבעי רבי מאיר חטיטה:
שעל הכף.
דלע"פ שהגיד ארוך אין אסור אלא מה שסוכב על הכף:
כף.
בשר הסוכב את הקולית ודבוק לעלם והגיד הארוך סוכב מקלמו על גבי אותו בשר:
אמר רב פפא כסנאי.
כדמפרש ואזיל דרבנן אית להו לשמואל ורבי יהודה לית ליה דשמואל:
י סתם אכילה בזכית:
ורצנן

כמאן אורי ליה אלא אמר רב ששת מאי דשקל בר פיולי דאורייתא **א** **ב** **ו**מאי דשייר דרבנן **ל**ר"מ **ד**אי **ר**בי יהודה אפילו מדרבנן שרי:
האוכל מגיד הנשה [וכו']:
אמר שמואל ילא אסרה תורה אלא שעל הכף **בלבד שנאמר** **ע**ל **כ**ף הירך **א**מר **ר**ב **פ**פא **כ**תנאי **י**אכלו ואין בו כזית **חייב רבי יהודה אומר עד שיהא בו כזית מ"מ דרבנן** **י** בריה **(בפני עצימה)** **היא**

ודרבנן ולר"מ **ה**וי דלורייתא כל כמה שאוסר רבי יהודה כדלמרן בסמוך דשקל דלורייתא לר"מ ולרבי יהודה דרבנן נמי לא שיר אכל אין נראה לומר כן דאם כן **ה**וּו שלשה מחלוקות כדלורייתא דר' יהודה פליג אההוא תנא דלמר לא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד כדלמר בסמוך ולא מסתברא לומר כן כדשלמא רבי יהודה ות"ק דדיה פליגי בדרש דעל כף הירך כדשמואל אלא רבי מאיר ורבי יהודה במאי פליגי וא"ת ומנא לן דשקל בר פיולי דלורייתא לר"מ דילמא סבר ר' מאיר דלא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד ואיכא אלא שני מחלוקות ויש לומר כיון דמחמיר ר' מאיר בחטיטה לא מסתברא דמיקל כדלורייתא טפי מדרבי יהודה ותנא קמא דר' יהודה ודאי אין מחמיר בחטיטה כיון דמיקל כדלורייתא וא"ת והא שמואל סבר כר' מאיר דלמר ליה חות ביה טפי וקלמרינן לקמן דשמואל קלמר לההוא שמעתא דלא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד ויש לומר דשמואל אליבא דתנא דמתניתין דלמר אכלו ואין בו כזית חייב קלמר ולא אסרה תורה וליה לא סבירא ליה וכה"א אמר שמואל בפרק אלמנה נזופת (בבבבב דף יז:). דמניאית אלמנה לעלמה והיינו כלגשי יהודה כדמוכח התם ובפרק נערה שנתפתתה (סס דף נז:). שמעינן ליה לשמואל שפוסק בזהדי דהלכה כלגשי גלילי:
צר"ך **שיטול את בולו.**
לענין חטיטה סתם כר' מאיר ולענין דנאמנים סתם כרבי יהודה לעיל (דף פט:). דקתני וחכמים אומרים נאמנים:
מאי טעמא דרבנן בריה היא.
ובסוף פירקין (דף קב:). נמי אמרינן כי האי גוונא אכל כפור טהורה בחייה בכל שהוא בזמיתה בזכית אכל כפור טמאה בין בחייה בין בזמיתה בכל שהוא דלצר מן החי ועוף טמא חשיבא להו בריה וא"ת מאי שנא דלצר מן החי ועוף טמא וגיד ושרץ חשיבי טפי בריה מנבלה טהורה בזמיתה בזכית ולא חשיבא בריה וכן טבל לא חשבי ליה רצנן בריה בזכות (דף ק:). ויש לומר דהיינו טעמא דהני דכי אמר רחמנא לא תאכל גיד ולא תאכל עוף טמא וכן בלצר מן החי כאליו פירש בין גדול וצין קטן דכולהו מיקרו גיד ועוף ובלבד שיהיו שלמים אכל נבלה חסירה נמי משמע נבלה וכן טבל דאי הוה כתיב אל תאכל חטה של טבל אז הוה חשיב בריה וכן משמע פרק שלישי דשבועות (דף כא:). דקלמר היכן מנינו באוכל כל שוה חשיב ופרך ולא והרי מפרש פירוש שבועה שלא אוכל כל שהוא ומשני מפרש נמי ככריה דמי משמע דטעמא דכריה הוי כאליו פירש הכתוב שלא תאכל בין גדול וצין קטן וא"ת דתנן בפרק אלו הן הלוקין (מכות יג:). כמה יאכל מן הטבל ויהיה חייב ר' שמעון אומר בכל שהוא וחכמים אומרים בזכית אמר להם ר"ש אי אסת מודים באוכל נמלה כל שהוא חשיב אמרו לו מפני שהיא ככרייתה אמר להם אף חטה ככרייתה ומסיק בגמרא^א דלר"ש כל שהוא למכות אפילו קמח ולדבריהם דרבנן קלמר אודו לי מיהת דחטה אחת ככרייתה בכל שהוא ורבנן בריית נשמה חשיבא דחטה לא חשיבא והשתא קשה הרי גיד ואצר מן החי דחשיבי בריה אלמא לא תליא מילתא בנשמה ואפילו הוה נשמה בחטה לא חשיבא בריה כדפרישית דלא דמי למפרש דלא תאכל טבל כתיב ולא כתיב לא תאכל חטה של טבל וגרסא לפרש דרבנן לדברי ר"ש קא מהדרי ליה לדידן אפילו הוה חטה נשמה לא חשיבי ליה בריה דלא דמי למפרש כדפרישית אלא לדידך דחשבת ליה בריה אלמא לית לך טעמא דמפרש מ"מ לא דמי לנמלה דלנמלה איכא נשמה וקשה היכן מנינו כוה שמשביצין טעם לדבריו והס עצמם אינם סוברינן שיהיה הדבר תלוי בנשמה וי"ל דכי האי גוונא אשכחן בפרק התערובת (תמ"ח ע"א:).^ב דמניא אצרי תמימים שנמערבו באצרי בעלת מוס ר' אליעזר אומר יקרבו ורואה אני את בשר בעלת מוס כאליו הס עצים וכה"א לא יקרבו וע"כ ר' אליעזר גופיה לית ליה האי טעמא דהא ברובע וגרבע מודה דלא יקרבו ולא קלמר רואה אני אותם כאליו הס עצים אלא עיקר טעמא כדמפרש בגמ' מוס צם לא ירכו הא ע"י תערובות ירכו ולדבריהם דרבנן קלמר להו כדלמר התם ומיהו שם מיושב יותר דמתוך הכרייתה אומר כן הגמרא אכל בפרק בתרא דמכות (דף ק:). מי דוחק הש"ס לומר דרבנן משיצין תשובה לר"ש לדבריו מה שאין סוברינן כיון דאינו לא במשנה ולא בכרייתה וא"ת ור"ש דחשיב חטה בריה היאך תרומה עולה בק"א הא אמרינן לקמן (דף ק:). דכריה לא בטלה גבי גיד וכי תימא דהתם היינו טעמא דכשנוגד נוגד האיסור עמו כמו גיד ושרצים ואצר מן החי ועופות טמאים אכל תרומה מותר עד שימרח אכתי ערלה וכלאי הכרס לא ליצטלו. [ונו"ע תוס' נזחים עב. ד"ה וליצטלן:]

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צו.

ול"א מהדרינן בטביעות עינא. תימא דשאי התם דחשדינן ליה דילמא משקר שאינה שלו דהא ללוצרצא מרבנן מהדרינן בטביעות עינא וי"ל דהכא מיירי בטביעות עין כל דהו והא דמהדרינן ללוצרצא מרבנן בטביעות עינא **י** דהיינו בטביעות עין גמור דכל הני אמוראי דהכא לא היה להם טביעות עין גמור דאי לאו הכי מה היה להם לישראל אי הוו ידעי בודאי לא הוו מסופקים כלל:

פלניא דהאי סימניה והאי סימניה קמל' נפשא דא קמלינן ליה.

וא"ת והלא משיצין אשה על פי סימנים להך ליטנא דלמר רצא סימנין דלורייתא צפ' בתרא דיצמות (דף קב:). ואס ללמר שנשאת בלו עדים שזינתה קטלינן לה דסמכין אסימנין ולהחזיקה בחזקת אשת איש מן השני ואפילו נתזבר ע"י עדים שנבעלה הראשון כבר היה מת בשעת הזנות ולא אמרינן שמא בעלה היה חי בשעת קידושיה ואין קידושיה קדושין וי"ל דכדי האי גוונא נמי לא סמכין אסימנין למיקטלה ולהחזיקה בלשנת איש מן השני אלא אמרינן שמא היה חי בעלה ולא הוו קידושיה קדושין וכן אס נשאת על פי עד אחד וזינתה לא קטלינן לה לע"פ שנבעלה הראשון נודע שהיה מת כבר בשעת הזנות דלא לכל דבר מהימנינן ליה דאין האחין יורדים לנחלה על פיו וגם לרעה אסורה וא"ת והיאך מחזירין שטר חזב בסימנים והא אי אמו סהדי ואמרי פלוגי דהאי סימניה והאי סימניה לזה מפלוגי לא מפקינן וי"ל דלא דמי **י** שטר שאין אדם מוחזק בו שיחמר שלי הוא מהדרינן שפיר אכל ממון שביד הבעלים אין להוציא ע"י סימנין דה"נ לא הוה מפקינן חפץ מיד בעלים אי אמו סהדי ואמרי ההוא חפץ דהאי סימניה והאי סימניה **י** דפלניא הוא: **י** **מבבבב** דשייר דרבנן **י** דר' יהודה:
לכאורה משמע דלרבי יהודה נמי אית ליה דלורייתא ^[ק]

ודרבנן ולר"מ הוי דלורייתא כל כמה שאוסר רבי יהודה כדלמרן בסמוך דשקל דלורייתא לר"מ ולרבי יהודה דרבנן נמי לא שיר אכל אין נראה לומר כן דאם כן **ה**וּו שלשה מחלוקות כדלורייתא דר' יהודה פליג אההוא תנא דלמר לא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד כדלמר בסמוך ולא מסתברא לומר כן כדשלמא רבי יהודה ות"ק דדיה פליגי בדרש דעל כף הירך כדשמואל אלא רבי מאיר ורבי יהודה במאי פליגי וא"ת ומנא לן דשקל בר פיולי דלורייתא לר"מ דילמא סבר ר' מאיר דלא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד ואיכא אלא שני מחלוקות ויש לומר כיון דמחמיר ר' מאיר בחטיטה לא מסתברא דמיקל כדלורייתא טפי מדרבי יהודה ותנא קמא דר' יהודה ודאי אין מחמיר בחטיטה כיון דמיקל כדלורייתא וא"ת והא שמואל סבר כר' מאיר דלמר ליה חות ביה טפי וקלמרינן לקמן דשמואל קלמר לההוא שמעתא דלא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד ויש לומר דשמואל אליבא דתנא דמתניתין דלמר אכלו ואין בו כזית חייב קלמר ולא אסרה תורה וליה לא סבירא ליה וכה"א אמר שמואל בפרק אלמנה נזופת (בבבבב דף יז:). דמניאית אלמנה לעלמה והיינו כלגשי יהודה כדמוכח התם ובפרק נערה שנתפתתה (סס דף נז:). שמעינן ליה לשמואל שפוסק בזהדי דהלכה כלגשי גלילי:
צר"ך **שיטול את בולו.**
לענין חטיטה סתם כר' מאיר ולענין דנאמנים סתם כרבי יהודה לעיל (דף פט:). דקתני וחכמים אומרים נאמנים:
מאי טעמא דרבנן בריה היא.
ובסוף פירקין (דף קב:). נמי אמרינן כי האי גוונא אכל כפור טהורה בחייה בכל שהוא בזמיתה בזכית אכל כפור טמאה בין בחייה בין בזמיתה בכל שהוא דלצר מן החי ועוף טמא חשיבא להו בריה וא"ת מאי שנא דלצר מן החי ועוף טמא וגיד ושרץ חשיבי טפי בריה מנבלה טהורה בזמיתה בזכית ולא חשיבא בריה וכן טבל לא חשבי ליה רצנן בריה בזכות (דף ק:). ויש לומר דהיינו טעמא דהני דכי אמר רחמנא לא תאכל גיד ולא תאכל עוף טמא וכן בלצר מן החי כתיב אל תאכל חטה של טבל אז הוה חשיב בריה וכן משמע פרק שלישי דשבועות (דף כא:). דקלמר היכן מנינו באוכל כל שוה חשיב ופרך ולא והרי מפרש פירוש שבועה שלא אוכל כל שהוא ומשני מפרש נמי ככריה דמי משמע דטעמא דכריה הוי כאליו פירש הכתוב שלא תאכל בין גדול וצין קטן וא"ת דתנן בפרק אלו הן הלוקין (מכות יג:). כמה יאכל מן הטבל ויהיה חייב ר' שמעון אומר בכל שהוא וחכמים אומרים בזכית אמר להם ר"ש אי אסת מודים באוכל נמלה כל שהוא חשיב אמרו לו מפני שהיא ככרייתה אמר להם אף חטה ככרייתה ומסיק בגמרא^א דלר"ש כל שהוא למכות אפילו קמח ולדבריהם דרבנן קלמר אודו לי מיהת דחטה אחת ככרייתה בכל שהוא ורבנן בריית נשמה חשיבא דחטה לא חשיבא והשתא קשה הרי גיד ואצר מן החי דחשיבי בריה אלמא לא תליא מילתא בנשמה ואפילו הוה נשמה בחטה לא חשיבא בריה כדפרישית דלא דמי למפרש דלא תאכל טבל כתיב ולא כתיב לא תאכל חטה של טבל וגרסא לפרש דרבנן לדברי ר"ש קא מהדרי ליה לדידן אפילו הוה חטה נשמה לא חשיבי ליה בריה דלא דמי למפרש כדפרישית אלא לדידך דחשבת ליה בריה אלמא לית לך טעמא דמפרש מ"מ לא דמי לנמלה דלנמלה איכא נשמה וקשה היכן מנינו כוה שמשביצין טעם לדבריו והס עצמם אינם סוברינן שיהיה הדבר תלוי בנשמה וי"ל דכי האי גוונא אשכחן בפרק התערובת (תמ"ח ע"א:).^ב דמניא אצרי תמימים שנמערבו באצרי בעלת מוס ר' אליעזר אומר יקרבו ורואה אני את בשר בעלת מוס כאליו הס עצים וכה"א לא יקרבו וע"כ ר' אליעזר גופיה לית ליה האי טעמא דהא ברובע וגרבע מודה דלא יקרבו ולא קלמר רואה אני אותם כאליו הס עצים אלא עיקר טעמא כדמפרש בגמ' מוס צם לא ירכו הא ע"י תערובות ירכו ולדבריהם דרבנן קלמר להו כדלמר התם ומיהו שם מיושב יותר דמתוך הכרייתה אומר כן הגמרא אכל בפרק בתרא דמכות (דף ק:). מי דוחק הש"ס לומר דרבנן משיצין תשובה לר"ש לדבריו מה שאין סוברינן כיון דאינו לא במשנה ולא בכרייתה וא"ת ור"ש דחשיב חטה בריה היאך תרומה עולה בק"א הא אמרינן לקמן (דף ק:). דכריה לא בטלה גבי גיד וכי תימא דהתם היינו טעמא דכשנוגד נוגד האיסור עמו כמו גיד ושרצים ואצר מן החי ועופות טמאים אכל תרומה מותר עד שימרח אכתי ערלה וכלאי הכרס לא ליצטלו. [ונו"ע תוס' נזחים עב. ד"ה וליצטלן:]

ורבי

עין משפט ונר מצוה

נ ו א מיי פ"ח מהל' מאכלות אסורות הל"ו סוג לאוין קלט טוש"ע יו"ד סי' סה סעיף ח:
נ ו ב מיי שם הל"ז:
נ ו ג מיי שם הל"ג:
נ ו ד מיי שם הל' [א] ב טוש"ע יו"ד סי' ק סעיף א בצה"ה:

»

רבינו גרשום

בר פיולי גרסינן וקא מנכר אטמא קא מנכר הירך מגיד הנשה חזייה דקא גייס. כלומר שהיה גוממו עם השופי ולא מחטט אחריו:
דאורי לך כר' יהודה אורי לך. כלומר דחזינן דמיקל דלמר כדי לקיים בו מצות נטילה:
מאי דשקיל בר פיולי דאורייתא כלומר מה דשקיל בר פיולי אסור מן התורה לר' יהודה מכלל דשייר כו' כלומר מכלל דמאי דשייר אסור מדרבנן לר' יהודה ואלא דאורי ליה דלא היה מחטט אחריו אלא היה גוממו כמאן דאורי ליה כיון דמאי דשייר אסור מדרבנן כמאן אורי ליה:
לא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד. כלומר שעל השופי בלבד לאפוקי סוף הגיד שחזין לשופי שמוחר מדאורייתא:

עין משפט ונר מצוה

א ב א ב מיי פטיו מהל' מחללות אסורות הל' [ה] ו סמג לאוין קלה קלט טו [וסמן ק סעיף ב]: **בא** ג מיי שם פטיו הליו סמג שם טושע' יויד סי' ק סעי' ג: ד [וטושע' ייד סימן כג סעיף ג]: **כב** ה מיי' שם פטיו הל' לב סמג שם טושע' יויד סי' קה סעיף ד וסעיף ט:

רבינו גרשום

ורבנן ההוא דאי הוה ארבעה וחמשה זיתים במקום אחד ואכל מיניה כזית חייב אע"ג דלא אכלו כולו אבל אי שלם ולית ביה כזית חייב: ור' יהודה מאשר על כף הירך נפקא. כלומר מה דאמרת דאי הוו ד' וה' זיתים ואכל מיניה כזית חייב הוה מאשר על כף הירך נפקא כמה דהוי על כף הירך אפי' הולך הגיד חוץ לירך דאין אוכל אלא אשר על כף הירך שליש או רביע חייב: ההוא לא מצית אמרת. דלא יהא חייב אלא על הגיד שעל הכף בלבד והירך דכולה ירך משמע אפי' חוץ לשופי: כיצד משריץ אותה כבשר בלפת. רואין כאלו הירך לפת וזיתו כשור אם יש בו בנותן טעם דהוה בששים ומותר אבל בפחות מששים אסור: בזמן שמכירו בנותן טעם. קולף ואוכל עד שמגיע לגיד כלומר קולף הבשר למעלה למעלה עד שמגיע לגיד וכשמגיע לגיד יורקנו: איני והאמר רב הונא גדי שצלאו בחלבו כו' כלומר לא צריך לטייר שמונפו כולו אין יכול לאכול דאמרי מפעפע החלב הגוף כלו אלא אפילו מראש אזוני דאיכא

צו:

וְרִבִּי יְהוּדָה אֵכִילָהּ בְּתֵיב בֵּיהּ.
וּלְרִי"ט וְהָרִי נִמְלָה וְשֹׁאֵר שְׂרָפִים דְּכַמֵּיז צְהוּ אֵכִילָהּ וּמַחֲיִיז בְּכֹל שֶׁהוּא כְּדִמְנָן בְּפֶרֶק בְּתֵרֵא דְּמִכּוּת (דף יג.) וְלֹא פְּלִיג ר' יְהוּדָה וִי"ל דְּאֵכִילָהּ דִּהֲתֵם אִינְטֵרִיךְ דְּאִי אֵיכֵא ד' או חמשה זיתים דחייב צמד זית אכל הכא אמרינן דלר' יהודה מאשר על הכף נפקא והכי אמרינן צמעילה פרק קדשי מוצא צכזית דלכילה כתיב צהו ול"ת דלמרינן צאלו הן הלוקין (מכות טו:) ריסק תשעה נמלים ואחד חי והשלימו למית לוקה שז חמש משום צריה דשרץ ואחת משום נצלה למה לי שיהא חד חי דהויא צריה צלאו הכי נמי כיון שיש צהם כזית לוקה ה' משום שרץ כיון דלכילה כתיב ציה דפרישית ואחד משום נצלה וי"ל דרואי אלאו שרצים דכתיב צלשון לכילה לקי משום כזית שרץ אלא יש לאו דשרץ דלא כתיב צהו אכילה כגון אל תשקאו (ויקרא יא) וההיא לא לקי אלא צחי משום צריה ול"ת ואכתי ל"ל חי אפילו מת נמי חשיב צריה כדאמרינן צס"פ (לקמן דף קצ:) טמאה צין צחיה צין צמיתתה בכל שהוא וי"ל דלא נקט חי לאפוקי מת אלא פירוש חי שלם לאפוקי ריסק כדאמר י' גצי כלים שצירתן זו היא מיתתן ול"ת הא אמרינן צסוף פרקין (סס.) אצר מן החי צריך שיאכל כזית דלכילה כתיב ציה דלמא הא דכתיב ציה אכילה לוימר דמחייב צכזית אע"ג דלית ציה ד' או ה' זיתים וי"ל

לדעולם לא מחייב עד שיאכל אצר שלם דהיינו צשר גידים ועצמות מודלא אשכחן צס"פ (לקמן דף קצ:) לריש לקיש דפטר חלקו מצפנים דמחייב אלא בגרומיתא ועזירתא והיינו טעמא דלא תאכל הנפש עם הבשר דדרשינן מיניה (לקמן דף קצ:) אצר מן החי דאסור משמע עד שיאכל אצר שלם: **דַּפְּשִׁיטִי** איסוריה בבבליה ירך. לשון איסוריה לא אחי שפיר דלא אסרינן אלא שעל הכף צלצד ובספר רבינו גרשום כתיב דמשיך צכוליה ירך ויש לישז לשון איסוריה דהכי

קאמר דפשיט גיד של איסור צכוליה ירך: **אם** יש בה בנ"מ הרי זו אסורה. לאו צגיד לחודיה משערינן צדכדי קליפה ססביצו מסייע לגיד לאסור דמשעה שנמלח נאסר כדי קליפה סמוך לו ולפירוש רבינו אפרים שמפרש דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשה נצלה אלא צבשר צחלה אחי שפיר. משמע קלת דאין הרוטב מסייע י' לשאר חתיכות אם יש צהם לצטל הגיד אלא הירך לצדו מדלא קאמר אם יש צבן וצרוטב צנותן טעם כו' והאי לפירוש הקונטרס ניהא דפירש פרק כל הבשר (לקמן דף קה.) גצי טיפת חלב כו' דקאמר בגמרא י' לא שנו אלא שניער וכסה אצל לא ניער וכסה חתיכה עצמה נעשה נצלה כו' ופירש צקונטרס כדי ניער הקדרה מוליך הוא הטפה צכל הקדרה ומסייע כל מה צצתוכה לצטל הטפה וכן כי כסה הקדרה עולות הרתיחות משוליה לפיה ומוליכות הטפה צכל הקדרה משמע שר"ל שאפילו החתיכה שנפלה הטפה עליה היא מקצתה צתוך הרוטב אי לא ניער וכסה אין מסייע הרוטב והחתיכות אחרות לצטלה ומיירי הכא צצלא ניער וכסה ולר"י נראה דכשהחתיכה שנפל האיסור עליה היא מקצתה צרוטב לא צעינן ניער וכסה והתם איירי כשהחתיכה כולה חוץ לרוטב דלא אין מתפשט אלא צניער וכסה והוה מצי לוימר לא שנו אלא צחתיכה מקצתה צרוטב אלא מילתא דפסיקא ליה נקט כשניער וכסה דלא צכל ענין הרוטב מכסה כל החתיכות ואפילו היתה כולה חתיכה חוץ לרוטב והכא דקאמר אם יש צה צני"ט היינו על ידי שלא היה צה עס הרוטב ששים לצטל טעם הגיד: **אבר** צצלה קולף ואובר עד שצמגיע בו'. ול"ת מאי קמ"ל פשיטא דלא מצי לוימר הוא הדין נצלה דא"כ למה לי נצבשל דמשעת מליחה נאסר דמליח הרי הוא כרותח דצלי כדאמר צסמוך י' וצלא מליחה אי אפשר לצשל דאין הבשר יוצא מידי דמו טעד שימלחנו יפה יפה וי"ל דקמ"ל דלא נאמר נצבשל דמתניתין היינו נצלה י' דאשכחן דקרי לצלייה צשול דכתיב (ד"ה ב' לה) ויצשלו (את) הפסח וכן הא דתנן (לקמן דף קט:) הלצ קורעו ומוציא את דמו לא קרעו קורעו לאחר צשולו וצעי למידק מינה צריש כיצד צולין (פסחים עד:) דצבולעו כך פולטו אלמא לאחר צשולו דקתני היינו לאחר צלייתו דאי צקדרה הכל אסור אם אין פי קנה חוץ לקדרה: **עד** שצמגיע צגיד. לאו דווקא עד שצמגיע לגיד ממש דהא צריך שיניח כדי קליפה סמוך לגיד ואפילו כדי נטילה צריך שיניח כדאמר בפרק כיצד צולין (סס דף עה:) נטף מרוטבו על החרס וחזר אליו יטול את מקומו ולא סגי צקליפה אם לא נחלק דשמא רוטב מתפשט יותר מגיד ומיהו לא אשכחן צשום מקום שיהא סגי לצלי צקליפה דלא מצינו קליפה מזכרת לענין צלי אלא צביצד צולין (סס דף עו.) צחס לתוך צונן שאלה אמר קולף דתתאה גצר אדמיקר ליה צלעו ואפשר דרותח דצלי צלע טפי ולקמן בפרק כל הבשר (דף קיב.) דאמר י' רצ ההוא צר גחלצ דנפל לגו כדא דכמכא דצלי צעי קליפה התם אפילו צצונן איירי ומשום י' דצר יונה י' רכיך טוצא וצלע וגצי צורר אדם צשר וגצינה צמטפתח אחת ואינו חושש וצלצד שלא יהיו נוגעות זו צו ואמרינן (לקמן דף קי:) צגמרא וכי נוגעות זו צו מאי הוי צונן ואון הוא ומשני נהי דקליפה לא צעי הדחה מי לא צעי לאו משום דצלי סגי ליה צקליפה אלא ה"ק נהי דקליפה לא צעי כמו צחס לתוך צונן הדחה מי לא צעי וכן הא דאמר לעיל צפ"ק (דף ק:) דלמ"ד צית השחיטה רותח קולף שאני התם דשמוניות שעל הסכין צצר מועט הוא כדאמרינן פרק כיצד צולין (פסחים דף עה:) סכו צצמן של תרומה אם צצורת כהנים יאכלו ואם של ישראל אם צלי הוא יקלוף את החיצון ומפרש אפילו למאן דאמר תתאה גצר שאני סיכה דמשהו עבדי ליה: **אפילו** מריש אזנו. שרחוק מן החלב ולאו דווקא משום דראש הגדי למטה צצעה שצולין אותו צשפוד צצתור דכן דרך דממשמע צריש כיצד צולין (שם עד.) שמוצצו לתוך פיו עד צית נקוצתו וצד העצ של שפוד הופך למטה כדי שאל יפול ומירד דאיצ החלב על הראש אלא אפילו היה הראש למעלה אסור דמפעפע חלב למעלה דהא לתוך חס אסור למאן דאמר תתאה גצר ולא סגי צקליפה ומה שנהגו כשמוצלים צשר הרצה ומניחין צגיגית ופעמים חתיכה אחת חציה לתוך האזיר וחציה חוץ לציר וחותכין מה צצתוך האזיר ומשליכין דאסור ומה שחוף לציר מותר ולא אמרינן שיפעפע הדס למעלה ויאסור כל החתיכה כדאמר גצי חלב י"ל דאין דרכו של דס לפעפע אלא אדרצה אמרינן דדס משרק שריק כשנופל על הבשר ולא מיצלע דרך הליכתו כ"ש דלא מפעפע למעלה ואפילו יש שומן צצשר צצתוך האזיר לא אמרינן דנעשה נצלה מחמת הדס וחזר ואסור מה שחוף לציר דמפעפע לפי מה שמפרש הרצ רבינו אפרים דלא שייך חתיכה עצמה נעשת נצלה אלא צצשר צצחצ וצלאו הכי נמי כיון דלא אפשר האיסור להתפשט חוץ לציר שרי דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשית נצלה ואוסרת את כל החתיכות אלא צמקום שהאיסור מתפשט צכל החתיכה דומיא דטפת חלב תדע צצכל

גיד הנשה פרק שביעי חולין

ורצנן הסוא.
לאשמועינן אתא דאע"ג דלא אכיל כוליה מחייב צכזית דלא תימא לא מחייב עד דאכיל לכוליה ולעולם כל היכא דאכל כוליה לא צעינן כזית: ור' יהודה. ההוא לא אינטריך לאשמועינן דמאשר על כף הירך י נפקא דלא צעינן עד דאכיל ליה לכוליה דאפילו לא אכל

אלא מה שעל הכף חייב וצלצד שמתא שם אכילה: דכוליה ירך. ולית ליה דשמואל אלא כל מקום שיאכל ממנו כזית חייב: **ורצנן הסוא.** הירך לאשמועינן אתא דאין אסור אלא פנימי דפשיט איסוריה צכוליה ירך: **מתני'** **כבשר בלפת.** רואין כאילו היך לפתות והגיד צשר ואילו היה נותן טעם י' צשר כשיעור הגיד בלפתות הירך אסור דשיעורין הלכה למשה מסיני' וגמירי דצבחי משערינן דאף ע"פ שאילו היה כרוצ או קפלוט היה צריך פחות או יותר: **שנצבשל עס הגידים.** של היתר: צונן **שמכירו.** משליכו לתוך ואין כאן אלא פליטתו: צנוטן **טעס.** אם יש צני"ט צכל אלו: י' **צונן אסורין.** ולקמן י' מפרש דנותן טעם צמין צמיינו שאין אדם יכול להצחינו שיעוריהו צששים: **ואם לאו צונן אסורין.** צצכל אחד יש לומר זה הוא. וצגמרא [לט:] פריך ליצטיל צרוצא: **צונן שמכיר.** לחתיכות האיסור משערינן צנותן טעס ואי אין צהן כדי לתת טעס צשל היתר הרי השאר מותרות ואם אין מכיין כל החתיכות אסורות דכל אחת יש לחוש ולומר שמה זו היא. והרוטב מותר אם אין צחתיכות האיסור

כדי לתת טעס צכל החתיכות והקיפה והרוטב: **גב'** **לא שנו.** כדי יש צו צנותן טעס כל הירך אסורה: **אלא שנצבשל.** שהרוטב מעלה הטעם צכל הבשר: **אצל נצלה.** עמו נצמת צתוכו ואינו מפעפע ויוצא צצשר: **קולף ואוכל.** כלומר חותך עליון ואוכל עד שצמגיע לגיד: **צחלצו.** שלא נטל חלב הכליות: **אפילו מראש אזנו.** שאין שם חלב אלמא פשיט איסוריה צכוליה: מפעפע

קליפה צדכדי קליפה ססביצו מסייע לגיד לאסור דמשעה שנמלח נאסר כדי קליפה סמוך לו ולפירוש רבינו אפרים שמפרש דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשה נצלה אלא צבשר צחלה אחי שפיר. משמע קלת דאין הרוטב מסייע י' לשאר חתיכות אם יש צהם לצטל הגיד אלא הירך לצדו מדלא קאמר אם יש צבן וצרוטב צנותן טעם כו' והאי לפירוש הקונטרס ניהא דפירש פרק כל הבשר (לקמן דף קה.) גצי טיפת חלב כו' דקאמר בגמרא י' לא שנו אלא שניער וכסה אצל לא ניער וכסה חתיכה עצמה נעשה נצלה כו' ופירש צקונטרס כדי ניער הקדרה מוליך הוא הטפה צכל הקדרה ומסייע כל מה צצתוכה לצטל הטפה וכן כי כסה הקדרה עולות הרתיחות משוליה לפיה ומוליכות הטפה צכל הקדרה משמע שר"ל שאפילו החתיכה שנפלה הטפה עליה היא מקצתה צתוך הרוטב אי לא ניער וכסה אין מסייע הרוטב והחתיכות אחרות לצטלה ומיירי הכא צצלא ניער וכסה ולר"י נראה דכשהחתיכה שנפל האיסור עליה היא מקצתה צרוטב לא צעינן ניער וכסה והתם איירי כשהחתיכה כולה חוץ לרוטב דלא אין מתפשט אלא צניער וכסה והוה מצי לוימר לא שנו אלא צחתיכה מקצתה צרוטב אלא מילתא דפסיקא ליה נקט כשניער וכסה דלא צכל ענין הרוטב מכסה כל החתיכות ואפילו היתה כולה חתיכה חוץ לרוטב והכא דקאמר אם יש צה צני"ט היינו על ידי שלא היה צה עס הרוטב ששים לצטל טעם הגיד: **אבר** צצלה קולף ואובר עד שצמגיע בו'. ול"ת מאי קמ"ל פשיטא דלא מצי לוימר הוא הדין נצלה דא"כ למה לי נצבשל דמשעת מליחה נאסר דמליח הרי הוא כרותח דצלי כדאמר צסמוך י' וצלא מליחה אי אפשר לצשל דאין הבשר יוצא מידי דמו טעד שימלחנו יפה יפה וי"ל דקמ"ל דלא נאמר נצבשל דמתניתין היינו נצלה י' דאשכחן דקרי לצלייה צשול דכתיב (ד"ה ב' לה) ויצשלו (את) הפסח וכן הא דתנן (לקמן דף קט:) הלצ קורעו ומוציא את דמו לא קרעו קורעו לאחר צשולו וצעי למידק מינה צריש כיצד צולין (פסחים עד:) דצבולעו כך פולטו אלמא לאחר צשולו דקתני היינו לאחר צלייתו דאי צקדרה הכל אסור אם אין פי קנה חוץ לקדרה: **עד** שצמגיע צגיד. לאו דווקא עד שצמגיע לגיד ממש דהא צריך שיניח כדי קליפה סמוך לגיד ואפילו כדי נטילה צריך שיניח כדאמר בפרק כיצד צולין (סס דף עה:) נטף מרוטבו על החרס וחזר אליו יטול את מקומו ולא סגי צקליפה אם לא נחלק דשמא רוטב מתפשט יותר מגיד ומיהו לא אשכחן צשום מקום שיהא סגי לצלי צקליפה דלא מצינו קליפה מזכרת לענין צלי אלא צביצד צולין (סס דף עו.) צחס לתוך צונן שאלה אמר קולף דתתאה גצר אדמיקר ליה צלעו ואפשר דרותח דצלי צלע טפי ולקמן בפרק כל הבשר (דף קיב.) דאמר י' רצ ההוא צר גחלצ דנפל לגו כדא דכמכא דצלי צעי קליפה התם אפילו צצונן איירי ומשום י' דצר יונה י' רכיך טוצא וצלע וגצי צורר אדם צשר וגצינה צמטפתח אחת ואינו חושש וצלצד שלא יהיו נוגעות זו צו ואמרינן (לקמן דף קי:) צגמרא וכי נוגעות זו צו מאי הוי צונן ואון הוא ומשני נהי דקליפה לא צעי הדחה מי לא צעי לאו משום דצלי סגי ליה צקליפה אלא ה"ק נהי דקליפה לא צעי כמו צחס לתוך צונן הדחה מי לא צעי וכן הא דאמר לעיל צפ"ק (דף ק:) דלמ"ד צית השחיטה רותח קולף שאני התם דשמוניות שעל הסכין צצר מועט הוא כדאמרינן פרק כיצד צולין (פסחים דף עה:) סכו צצמן של תרומה אם צצורת כהנים יאכלו ואם של ישראל אם צלי הוא יקלוף את החיצון ומפרש אפילו למאן דאמר תתאה גצר שאני סיכה דמשהו עבדי ליה: **אפילו** מריש אזנו. שרחוק מן החלב ולאו דווקא משום דראש הגדי למטה צצעה שצולין אותו צשפוד צצתור דכן דרך דממשמע צריש כיצד צולין (שם עד.) שמוצצו לתוך פיו עד צית נקוצתו וצד העצ של שפוד הופך למטה כדי שאל יפול ומירד דאיצ החלב על הראש אלא אפילו היה הראש למעלה אסור דמפעפע חלב למעלה דהא לתוך חס אסור למאן דאמר תתאה גצר ולא סגי צקליפה ומה שנהגו כשמוצלים צשר הרצה ומניחין צגיגית ופעמים חתיכה אחת חציה לתוך האזיר וחציה חוץ לציר וחותכין מה צצתוך האזיר ומשליכין דאסור ומה שחוף לציר מותר ולא אמרינן שיפעפע הדס למעלה ויאסור כל החתיכה כדאמר גצי חלב י"ל דאין דרכו של דס לפעפע אלא אדרצה אמרינן דדס משרק שריק כשנופל על הבשר ולא מיצלע דרך הליכתו כ"ש דלא מפעפע למעלה ואפילו יש שומן צצשר צצתוך האזיר לא אמרינן דנעשה נצלה מחמת הדס וחזר ואסור מה שחוף לציר דמפעפע לפי מה שמפרש הרצ רבינו אפרים דלא שייך חתיכה עצמה נעשת נצלה אלא צצשר צצחצ וצלאו הכי נמי כיון דלא אפשר האיסור להתפשט חוץ לציר שרי דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשית נצלה ואוסרת את כל החתיכות אלא צמקום שהאיסור מתפשט צכל החתיכה דומיא דטפת חלב תדע צצכל

מסורת הש"ס

א) [לעיל זא.]. ב) [לעיל פט.]. ג) [לקמן זא.]. ד) [נבדאשית לב.]. ה) [נסוכה ה.]. ו) [הוא ד"א עם הקודם. רש"ש.]. ז) [דף זא.]. ח) [צי"ק מד.]. ט) גי' רש"א ולא שאר חתיכות, י) [לא מצאתי אלא קצת המכוון בזה ממלא לקמן קמ.]. כ) [לקמן זא.]. ל) [לקמן קיג.]. מ) [נפגשו לא מוכר צב.].

גזיון הש"ס

תור"ת אבל וכו' דאשבחן וכו'. כדליתא צנדרים מט ע"א: ד"ח עד וכו' רבר יונה רביך. עיין פסחים עה ע"צ תוד"ה ואם: בא"ד רביך טובא. כדלעיל דף טו ע"צ ועיין צהר"ש שם צשם ר"ח דה"ה צכל שף:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה כבשר וכו' הבשר כשיעור הגיד בלפתות אסור: דהוא אסור:

מוסף רש"י

דפשיט איסוריה בבבליה ירך. הוא וקטקטמיו ושרטיו נפשיטין צכל הירך, והייט גיד הפנימי הגדול הנמצא צתחלת פריעת הירך (וע"ד צא.) אם יש בו בנותן טעם. שיעור חכמים צששים כל נותן טעם סתם (דע"ל סס9).

מסורת הש"ס

(א) לקמן קרא: [זכחים ו:15]; (ב) [לקמן קרא:]; (ג) [נ"ל אמר רבא]; (ד) זכחים עט. ע"ש; (ה) [פסחים עה:]; (ו) נקט. ד"ה ומו לא]; (ז) [דף סו.]; (ח) [פרשת וז כי פי ע"ש היטב וזרין ישוב]; (ט) [נ"ל דהרסא]; (י) [ע"ז עד.]; (יא) [ע"ז פ"ח ה"ב].

ג'יון הש"ס

תוד"ה שאני וכו' ולא שומן. מ"מ קשה להמקטן דפריך והא אמר ר"ה ורלה להוכיח דכל גלי מפעפע יקשה ממתי? וז דעוף מוטעו: ד"ה אמר וכו' אומר ר"ת דדוקא. עיין ע"ז ט ע"ב תוד"ה אכל:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה שאני וכו' והכי ר"י בר ר"מ מפרש: (ב) ד"ה אמר וכו' שלא היה כמוב בפרקים במשורה כ"כ:

לעזי רש"י

טרישנלש"ט. חזרר, מחלחל.

מוסף רש"י

תירומה כו' ואם בשל בנותן טעם. נאסרין החולין תרמ"ס (תבתי"ט צ"ב).

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צו.

עין משפט ור מוצה

ב א ב מיי פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' לב טוש"ע יו"ד שומן קה סעיף ה:

ב ד ג טוש"ע שם ס"ח:

ב ה ד מיי פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' יא סמג לאוין קלף טוש"ע

יו"ד סי' כג:

ב ו ה מיי פט"ו מהל' תרומות הל"ט:

ב ז ו מיי פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' טט:

ז [מיי פט"ו תכלות מאכלות אסורות הלכה לן:

דבכל מקום שאנו אוסרין כדי קליפה אמאי אין אותו כדי קליפה חזר ואוסר מה שאכלו וצענין זה יאסר הכל אלא היינו טעמא לפי שאין טעם האיסור עובר כלל יותר מכדי קליפה והרב רבי אליעזר ממי"ץ היה מחלק משום דלא אמרינן חמיכה ע"מא נעשה נבלה במקצת חמיכה אלא בכל החמיכה ואין זה טעם ועוד תדע דאי לא תימא הכי אין לך בשר מותר לעולם דהא קיימא לן דכל הבשר הנמלח כששהה במלחו יום או יומים יש בו טעם מלח יותר ואפ"ה לא אמרינן דמלח שעל הבשר הנאסר מחמת הדם יחזור ויאסור את הבשר אלא ז"ל משום דלע"פ שנבלע בבשר טעם המלח טעם הדם שנמלח אין נבלע בו כלל:

ש'אני חלב דמפעפע. לכן אסור אפילו הראש והא דאמרינא)

נטף מרוטצו על החרס וחזר אליו יטול את מקומו ותו לא היינו משום דרוטצו אינו מפעפע כל כך דליר בעלמא הוא *ולא שומן וא"ת אס כן במתניתין איכא שומן הגיד דמפעפע ואפילו נללה נמי ליסתק כוליה ונראה לר"ת דשמו של גיד אינו מפעפע והרב (א) ר"מ מפרש כיון דשומן הגיד לא מיתסר אלא מדרבנן דגזרו ביה אטו הגיד כשאין הגיד אוסר גם בו לא החמירו ולפירושו למאי דקיימא לן (לקמן דף ע"ט:) דאין בגדין בנ"ט אפילו נתבשל לא אוסר כמו שאין הגיד אוסר ורבינא דאסר בסמוך גבי הנהו אטמאתא ז"ל דסבר דיש בגידין בנ"ט כתנא דמתניתין: **ה'הוא בחוש**

הוה. מפרש ר"ת כחוש הוה ויש בו מעט חלב וצטל בששים: **ב'ולא בחלבא** הוה ושריא. לפי שהיה הקרום מפסיק ונראה שזרין להסיר מן הכוליא כדי קליפה לפי שהקרום ע"מנו מוצלע מן החלב כדאמרינן לעיל (דף כג.) תלתא קרמי הוה וא"ת ליסתק כוליא משום דמפעפע זה לוצן כוליא דרבי יוחנן גופיה אסר לעיל (דף כג:) לוצן כוליא כדאמרינן דממרט ליה וי"ל כיון דלא אסור אלא מדרבנן אינו אוסר את הכוליא: **א'בשר בחלב מאן טעים י"ה**. והא דלא פריך אמתניתין (לעיל דף לו:) דיך שנתבשל זה גיד הנשה מאן טעים ליה משום דמשערין ליה כבשר בלפת אבל קשה דלמתני' דפרק כל הבשר (לקמן דף קח.) דטפת חלב שנפלה על חמיכת בשר אס יש זה בנ"ט וכו' הוה מני למפרך וכן אמתני' דפריק בתרא דמסכת ע"ז (דף עג.) יין במים ומים ביין בנ"ט וי"ל דהתם קל לשער בס' אבל הכא אין קל לשער מה שזלוע בקדירה אלא על ידי טעימה אי נמי דמשמע ליה דהך ברייתא על ידי טעימה איירי דומיא דתרומה דטעם לה כהן: **ס'מבינא אקפ"א**. אע"ג דעוצד כוכבים הוא כיון דקפילא הוא לא משקר שלא יפסיד אומנתו: **א'מך רבא ב'** ואמור רבנן בס'. לקמן בפ' כל הבשר (דף ק) פסק הקונטרס כרבי יהודה דמין במינו לא בטיל מדקס ליה רבי צעטמיה דקאמר נראין דרבי יהודה ורב ושמואל נמי דאמרי תרוייהו כל איסורים שבתורה במינו במשהו ומניא כוותיהו במסכת עבודה זרה בפרק בתרא (דף עג.) ואע"ג דאיפליגו עלייהו רבי יוחנן ור"ל התם ותניא נמי כוותיהו שמעינן נמי לאבוי ורבא דבתראי הוו דקמו כרב ושמואל דליתמר חלל לגו חמרא כו' במסכת עבודה זרה פרק בתרא (דף סו.) ובמסכת פסחים (דף ל.) נמי פסיק רבא הלכתא חמך בזמנו בין במינו בין שלא במינו במשהו כרב ושטעמא דרב מפרש התם דרב לטעמיה דאמר כל איסורין שבתורה במינו במשהו ושלא במינו גזר רב אטו במינו בחמך משום דלא דלייל אינטי מיניה ואתו לזלויל ביה עד כאן לשון הקונטרס ור"ת אומר דכל זה אינו ראיה דאין הלכה לא כרבי יהודה ולא כרבי ולא כרב ושמואל דהלכה כרבי יוחנן לגבי רב כדאמר בריש ביצה (דף ז:) וגבי שמואל כדאמר במי שהוליאווהו (ערוצין מ:) ורבי יהושע בן לוי נמי אית ליה לקמן (פג.) בשמעתין דמין במינו נמי בטיל דיליף מזורע בשלה דהוי מין במינו ורבי יהושע בן לוי בר סמכא הוא והלכה כמותו בכל מקום ואפילו לגבי ר' יוחנן כדמשמע בפרק בתרא דשחיפה (דף מ.) דאמר רב פפי משמיה דרבא מצי כנישתא לצי רבנן שרי מצי רבנן לצי כנישתא אסור ורב פפא משמיה דרבא אמר איפליא וקאמר התם כוותיה דרב פפי מסכתא דאמר רבי יהושע בן לוי בית הכנסת מותר לעשותו בית המדרש ואע"ג דרבי יוחנן פליג עליה כדאיתא התם מייתי ראיה מר' יהושע בן לוי ומיהו ר"ת בע"מנו היה דוחא דהא דפליג רבי יוחנן התם דקאמר את הבית הגדול בית שמגדלין זו תפלה אף שמגדלין זו תפלה קאמר להכי מייתי מרבי יהושע בן לוי דלרב פפא דאמר איפכא לא הוי לא כרבי יהושע בן לוי ולא כרבי יוחנן ומ"מ יש ראיה דבסדר תנאים ואמוראים פוסק הלכה כרבי יהושע בן לוי בכל מקום וההיא דחמרא לגו חלא ותמרא חדתא צעינבי אומר ר"ת דאיכא לאוקומי בטבל ויין נסך דמודי בזה רבי יוחנן כדאמרינן במסכת עבודה זרה (דף עג.) תדע דהא רבא גופיה אית ליה הכא דמין במינו דליכא למיקס אטעמיה בס' ורבינו אפרים היה דוחא דהכא איירי בחמרא חדתא צעינבי וקרי ליה מין במינו לפי טעמם שוה ויש להס דין מין בשאינו מינו דהא רבא חזיל בפרק בתרא דמסכת ע"ז) בתר שמה ואין נראה לומר כן דכיון דחלל בתר שמה לא היה קורא אותו מין במינו ובהקומן רבה (מנחות כג.) נמי קאמר רבא קסבר רבי יהודה כל מין ומינו ודבר אחר כו' מכלל דרבא גופיה לא סבירא ליה הכי ובפרק כל שעה (פסחים דף ג.) דאמר רבא הלכתא חמך בזמנו בין במינו בין שלא במינו במשהו כרב לא גרס ר"ת במשהו כרב וכן משמע בה"ג שלא היה כתוב בספרים (ב) כרב שכתב שם מדלגא יהיב רבא שיעורא למילתיה ש"מ דאסור במשהו כרב ועל פי ה"ג מוגה בספרים אלא גרסינן אסור פי' בנותן טעם כרבי יוחנן דהתם ושם מפורש אמאי לא פסיק בהדיא כו' יוחנן וכן פסק בשאלתות דרב אחאי(י) דרבא כרבי יוחנן ומ"מ לא היה ר"ת פוסק הלכה לנעשה לחמך בפסח ובשהיו מוצאין חטה בתרנגולת רותחת בפסח היה מזריך להשהותה עד אחר הפסח ואור"ת דלע"ג דתנן בזהלות (פי"א מ"ז) בעופות וצדגים כדי שתפול לאור ותשרך דברי ר"ש אפי' ילפינן איסור מטומאה דחשיב כמעוכל הא פליג התם ר' יהודה בן בתירא וקאמר בעופות וצדגים מעת לעת ובשל תורה הלך אחר המחמיר ואפי' גרס במשהו כרב דילמא שאני חמך דחמיר טפי דעובר בכל יראה ולא דלייל מיניה ואע"ג דקא מפרש התם טעמא דקאמר רב לטעמיה כו' רבא פסיק כרב ולא מוטעמיה וטעמיה דרב משום דסבר בעלמא דמין במינו במשהו וגזרינן בפסח שלא במינו אטו מינו אכל לרבא אע"ג דבכל איסורין הוי בנותן טעם אפי' במינו מחמיר לאסור בפסח במשהו אפי' שלא במינו ועוד דבספרים ישנים לא גרסינן רב לטעמיה אלא ה"ג והא רב ושמואל דאמרי תרוייהו כל איסורין שבתורה שלא במינו בנותן טעם ומשני רב גזר בחמך שלא במינו אטו מינו והא דלא חשיב חמך בפסח בהדי טבל ויין נסך גזרינן דבכל מין יוחנן משום דבשל רבא אסורין הילכתא כרבי יוחנן ור"ל ועוד וחתך אפי' שלא במינו במשהו ואף רבי יהודה גאון פסק דוקא בחמך קאי רבא כרב אבל בשאר איסורין הילכתא כרבי יוחנן ור"ל ועוד הביא ר"ת ראיה דבפרק התערובת (זכחים עט:) בשמעתא (ט) דחרץ סבר רבי אליעזר בן יעקב דמין במינו בטל ומשנת ראב"ז קצ ונקי וסתמא דגמרא נמי קאמר הכי בשלהי ביצה (דף לח:) גבי ר' אבא דאמר מי שנתערב לו קצ חיטים כו' דקאמר שפיר עבדיו דלחיהו עליה דמ"ש חיטים בשעורין דלא דמין בשאינו מינו בטיל חיטין בחיטין נמי נהי דלר' יהודה לא בטיל לרבנן מיבטל בטיל משמע דהכי הלכתא ולהכי אחיהו עליה אע"ג דר' יהודה איירי התם מכלל דרישא רבנן מ"מ התם לא איירי במין במינו ובה"ג של אכסמיא פוסק דחתיכה דחתיכות בנ"ט ומילתא דרבא דאמור רבנן בס' אייתו לפסק הלכה ובקונטרס גופיה פסק בפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף סו.) גבי פלוגתא דאבוי ורבא דהלכתא כו' יוחנן דסבר בנותן טעם ויין נסך דקאמר התם במשהו *אומר ר"ת דדוקא ביין שנתנסך לפני עבודת כוכבים דהא אמתניתין דין ביין ומים במים קאי ומים במים אי אפשר להיות אלא בנתנסך ובתשוצת הגאווים [בכתב יד] רבינו יוסף ט"ע מלא ר"ת יין נסך שנתנסך לפני עבודת כוכבים אסור בהנאה ואינו בטל אפילו בחלף כמו ששנינו(י) ואלו אסורין ואיסורין בכל שהוא וכו' מכלל דסתם י"ס ושאר איסורין חוץ מטבל ויין נסך בין במינו בין שלא במינו בנותן טעם וקשה מתוספתא (י) דתני אגרדמין עוצד כוכבים שטעם מן הכוס והחזיר לחבית אסור קדח במיניקת ונפלה ממנו טיפה אסור מפני שטיפת יין אסורה ואוסרת בכל שהוא משמע דסתם י"ס אסור בכל שהוא וי"ל דלמאי כו' יהודה דאמר מין במינו לא בטיל וההיא דקנישקנין דקדוש ופסיק עוצד כוכבים אסור בפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף עג.) אע"ג דלא מיתסר אלא טיפה הנוגעת בפיו דקסבר נלוז אינו חזר מדשרי בקדים ופסק ישראל פי' לפרש דהאי אסור דקאמר היינו דאסור לכתחלה לעשות דאין מבטלין איסור לכתחלה אי נמי למ"ד מין במינו בכל שהוא קאמר דאסור:

איכא

^[א] נלאויה אינו מוכן דל"כ

^[ב] בגדי ממי י"ל דמישב שייבי ועוד דמישב שייבי לא שייך רק בדם אבל לא בשמונית וי"ע.